

offentlige Frihed til at bevæge sig. Efter mit Begreb er den offentlige Sikkerhed langt større Fare undergivet ved Løsgænger i end ved Betleri; naar Betleri kun indskrænker sig til at være Betleri, saa er det efter min Mening kun en meget ringe Forseelse; naar det derhos er begaaet i en Commune, hvor den Vedkommende tillige er forsørgelsesberettiget, saa er det ikke stort Andet, end om et Barn kunde bede sin egen Fader om Brød, da dog Communen, forsaavidt den Vedkommende ikke selv kan forsørge sig, er pligtig at gjøre det. Naar jeg har tilladt mig at stille dette Endringsforslag til § 3, saa har min Hovedbevæggrund navnlig været de Erfaringer, jeg har gjort i det daglige Liv, idet jeg ikke saa Gange har seet, at Folk, naar de ikke bogstavelig skulde lide Mangel og Hunger, have været nødt til at betle, efter gjentagne Gange at have henvendt sig til vedkommende forsørgelsespligtige Commune og der at have faaet Afslag, og der er dog noget Haardt i at anvende store Straffe for en saadan Forseelse, naar den, som sagt, ikke er forbunden med nogen anden strafbar Handling; er den det, saa bliver Vedkommende rammet af andre Straffebestemmelser; men dertil kommer endnu, at Villaaerlighed kan gjøre sig langt mere gjældende med Hensyn til Betleri end med Hensyn til Løsgænger i. Det ærede Medlem her ligeoverfor, den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) henviser mig ganske vist ved Sagens første Behandling med Hensyn til Definitionen af Betleri til Planen for Kjøbenhavns Fattigvæsen, og navnlig til dens § 126, men, efter, at have citeret denne Paragraph, kom det ærede Medlem til at tale om strafbart Betleri, naar man henvender sig til Andre om Understøttelse og Hjælp, og af hans videre Tale fremgaar det klart, at, uagtet han siger, at Betleri paa det omhandlede Sted er defineret, siger han dog i samme Aandedræt: „Vi have ingen Definition deraf, det er umuligt at definere det;“ det er derfor saa meget farligere at have saa store Straffebestemmelser derfor. Jeg veed nu heller ikke, om Planen for Kjøbenhavns Fattigvæsen kan finde Anvendelse paa det hele Land, det skal jeg lade staae hen, men hvis man derfra kunde hente nogen Veiledning, vilde det altid være et Stridt

fremad. Imidlertid villemange ærede Medlemmer bedre end jeg vide, at selv her i Kjøbenhavn bliver denne Bestemmelse slet ikke respecteret; thi naar det i den paagjældende Paragraph hedder: „For Betlere skal anses alle de, som paa Gader eller andre offentlige Pladser eller for Døre eller i Huse, ved Ord eller Gebærder, bede om Almisse, eller modtage samme; saa og alle de, som paa forbemeldte Steder synge eller spille, eller paa anden Maade lade sig see eller høre, for at tilvende sig saadan Gode, eller, som sammesteds fremvise Kræft, Brok eller anden virkelig eller forstilt Legemsbræk“, saa maa det ærede Medlem vide, at de, som ifølge disse Ord, maae kunne og naturligtvis bør betragtes som Betlere, ikke blive straffede, og det er farligt at have Bestemmelser, hvorom selv en Dommer iforveien siger, at de ikke kunne overholdes. Som sagt, naar en Commune, som selv er forpligtet til at forsørge en Fattig, ikke kan sige Andet om en Betler, end at han har anmodet Communens Beboere om Hjælp, fordi han ikke har Noget at leve af, saa er hans Forseelse efter mine Begreber meget ringe. Jeg veed meget vel, at det kan indvendes mod Forslaget, at der altid vil blive anvendt Minimum af Straffen, jeg har ikke overseet det, men jeg troer dog, at selv om det er Tilfældet, vil det Minimum af Straffen i Forbindelse med det Chicaneri og den offentlige Foragt, som maa være en naturlig Følge for den Paagjældende selv, i Gjentagelsetilfælde, efter min Mening, være en tilstrækkelig Straf for en Forseelse, som jeg i den foreslaede tilføiede Passus har betegnet, og jeg skal derfor, idet jeg tillige henviser til, hvad jeg har udtalt ved Sagens 1ste Behandling, tillade mig at anbefale Forslaget til det ærede Things Antagelse.

Serb: Det ærede Thing vil see, at mit Endringsforslag til en forandret § 4 egentlig kun er en ubetydelig Redaktionsforandring med et lidet Tillæg. Jeg har nemlig fundet det mindre correct, som det allerede ved Sagens 1ste Behandling blev bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein), at denne Paragraph siger, at Fattig- og Arbejdshusene med Hensyn til Afsoning af